

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/35/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5819010404
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marcela Malatká
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5819010404.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marcely Malatkej a sudcov JUDr. Eriky Bebčákovej a Mgr. Anny Mihálikovej, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 20. októbra 2021 odvolanie obžalovaného F. A. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/16/2019 zo dňa 2.7.2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného F. A. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/16/2019 z 2.7.2020 bol obžalovaný F. A. uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

ako otec v Y. W. a všade tam, kde sa zdržiaval v období od 20. decembra 2018 do súčasnosti, napriek zákonnej povinnosti vyživovať svoje maloleté dieťa, ktorá mu ako rodičovi vyplýva priamo zo Zákona o rodine č. 36/2005 Z.z. v platnom znení, rozsah ktorej mu bol určený rozsudkom Okresného súdu Námestovo, č.k. 1P/19/2014-101 zo dňa 23.2.2015, právoplatným dňa 13.3.2015, na základe ktorého je povinný platiť na výživu svojho syna H. A., nar. XX.X.XXXX, bytom N. T. XXX, T., sumu 80,- Eur mesačne, vždy do každého 25-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky Q. A., nar. XX.X.XXXX, bytom N. T. XXX, T., pričom túto vyživovaciu povinnosť si neplní riadne a včas, okrem 30.8.2019, kedy zaplatil 150,-Eur, čím mu takto vznikol dlh na výživnom vo výške 1.370,-Eur, hoci bol rozsudkom Okresného súdu Námestovo, dňa 20.12.2018 pod č.k. 6T/47/2018-151, za taký čin odsúdený a aj napriek tomu, v skúmanom období nevyvinul dostatočné úsilie vzhľadom na svoj vek a zdravotný stav nájsť si vhodné zamestnanie, ktoré by mu zabezpečilo príjem, z ktorého by bol schopný platiť aspoň minimálne výživné, nepoberal ani nepoberá žiadne sociálne dávky, nie je vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie.

Za spáchanie tejto trestnej činnosti bol obžalovaný podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. s poukazom na § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov. Za splnenia zákonných podmienok podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný F. A. ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní. Zahlásené odvolanie ani na výzvu súdu nezdôvodnil (výzvu na zdôvodnenie odvolania spolu s písomne vypracovaným rozsudkom obžalovaný osobne prevzal dňa 22.9.2020, ako to vyplýva z doručky na č.l. 128 spisu). V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že zdôvodnenie podaného odvolania je právom, nie povinnosťou obžalovaného. Obžalovaný, pokiaľ by mal záujem zhlásené odvolanie zdôvodniť, na uvedené mal dostatok času, keď výzvu na zdôvodnenie odvolania osobne prevzal dňa 22.9.2020 a verejné zasadnutie o odvolaní obžalovaného bolo konané po viac ako roku 20.10.2021.

Prokurátor sa k odvolaniu obžalovaného písomne nevyjadril.

Obžalovaný sa na verejné zasadnutie konané pred krajským súdom o jeho odvolaní osobne nedostavil a neúčast' na verejnom zasadnutí žiadnym spôsobom neospravedlnil, ani nepožiadaval o jeho odročenie na iný termín. Krajský súd konštatoval splnenie zákonných podmienok podľa § 293 ods. 5 Tr. por. na vykonanie verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného. Obžalovaný bol riadne a včas upovedomený o termíne verejného zasadnutia a v rámci upovedomenia o termíne verejného zasadnutia bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti (upovedomenie na č.l. 147 spisu). Nebola zistená žiadna zákonná prekážka pre vykonanie verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného, a to ani v zmysle § 293 ods. 6 Tr. por. Súčasne, ako už bolo uvedené vyššie, obžalovaný neúčast' na verejnom zasadnutí žiadnym spôsobom neospravedlnil, nepožiadaval o odročenie verejného zasadnutia na iný termín a neoznámil žiaden vážny a ospravedlniteľný dôvod, ktorý by mu bránil v účasti na verejnom zasadnutí. Prokurátor prítomný na verejnom zasadnutí navrhol verejné zasadnutie vykonať v neprítomnosti obžalovaného.

K riadnemu a včasnému upovedomeniu obžalovaného o termíne verejného zasadnutia krajský súd považuje za potrebné osobitne poznamenať nasledovné:

Upovedomenie o termíne verejného zasadnutia bolo obžalovanému v zmysle zákona doručené riadne a včas. Upovedomenie mu bolo doručované na adresu Y. W. XXX, ktorú obžalovaný uviedol ako adresu na doručovanie písomností (č.l. 109, 118). Upovedomenie bolo obžalovanému doručené prostredníctvom pošty náhradným spôsobom podľa § 66 ods. 3 Tr. por. dňom 1.10.2021 (zásielka na č.l. 155). V tejto súvislosti krajský súd ďalej uvádza, že obžalovaný upovedomenie o termíne verejného zasadnutia neskôr prevzal aj osobne dňa 12.10.2021, keď mu zásielka bola doručovaná prostredníctvom policajného orgánu (č.l. 152, 153). V prípade doručovania upovedomenia o termíne verejného zasadnutia prostredníctvom polície obžalovaný prevzatie zásielky na doručeníke potvrdil podpisom „XXX“ (č.l. 153). Ohľadne uvedeného krajský súd uvádza, že v prípade podpisu preukazujúceho prevzatie písomnosti, nemožno ovplyvniť, akým spôsobom (podpisom) obžalovaný potvrdí prevzatie zásielky. V konkrétnostiach tohto prípadu je však nepochybným, že prostredníctvom polície bola zásielka obsahujúca upovedomenie o termíne verejného zasadnutia doručená práve obžalovanému F. A., ako uvedené vyplýva z oznámenia polície na č.l. 152 a osoba obžalovaného, ktorého osobné údaje sú uvedené na doručeníke na č.l. 153 ani nenamietala, že by to nebol on. Z obsahu spisu je pritom nepochybné, že obžalovaný sa vie riadne podpísať a nie sú tu ani najmenšie pochybnosti o tom, že by obžalovaný nevedel riadne čítať a písať, a teda by nemal možnosť oboznámiť sa s obsahom upovedomenia o termíne verejného zasadnutia. Obžalovaný bol v tomto trestnom konaní opakovane osobne vypočutý pred vyšetrovateľom PZ, ako aj pred sudcom (jednak na hlavnom pojednávaní a tiež v súvislosti s jeho zadržaním na základe súdom vydaného príkazu na zatknutie v konaní pred súdom) a nikdy v priebehu výsluchu, resp. tohto vedeného trestného konania neuvádzal, že by nevedel čítať alebo písať. Osobitne krajský súd uvádza, že podľa údajov obžalovaného v zápisnici o jeho výsluchu pred vyšetrovateľom PZ je vyučený murár a absolvoval Stredné odborné učilište Námestovo, bez maturity. Obžalovaný sa v tomto trestnom konaní podpisoval nielen na zásielky, ktoré mu boli doručované poštou, ale sa podpisoval aj osobne pri výsluchu pred vyšetrovateľom PZ v procesnom postavení obvineného (č.l. 26), ako aj pred sudkyňou, ktorá rozhodovala v súvislosti s jeho zadržaním na základe vydaného príkazu na zatknutie v konaní pred súdom (č.l. 108, 109, 110). Súd si je vedomý toho, že nemá kompetencie znalca grafológa v tomto konaní, avšak aj pri posúdení laikom jednotlivých podpisov obžalovaného či už na doručeničkách alebo v zápisniciach o úkonoch realizovaných s obžalovaným pred vyšetrovateľom PZ a pred sudkyňou je evidentné, že podpisy nevykazujú žiadne viditeľné odchýlky a sú evidentne vyhotovené jednou osobou - obžalovaným. Obžalovaný mal riadne zachovanú lehotu na prípravu verejného zasadnutia.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ (obžalovaný) podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané obžalovaným F. A. nie je dôvodné.

Odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. je

napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie (pred vyhlásením dokazovania za skončené ani obžalovaný, ani prokurátor nemali návrhy na doplnenie dokazovania) a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného F. A. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje (nakoľko rozhodnutia súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu tvoria jednotu, pri existencii riadne odôvodneného rozhodnutia súdu prvého stupňa, s ktorého argumentáciou sa odvolací súd stotožňuje, nie je dôvod v rozhodnutí odvolacieho súdu opakovať dôvody prvostupňového rozhodnutia).

Odvolaciemu súdu nie sú známe konkrétne dôvody odvolania obžalovaného, nakoľko obžalovaný po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní a po poučení o práve podať proti nemu odvolanie, len stručne uviedol, že zahlasuje odvolanie. Zahlásené odvolanie následne ani na základe výzvy súdu nezodôvodnil, hoci na uvedené mal dostatok času a bolo mu aj riadne doručené písomné vyhotovenie rozsudku, v ktorom je uvedená argumentácia súdu, na základe ktorej obžalovaného uznal vinným v zmysle podanej obžaloby a uložil mu trest. Aj na tomto mieste však krajský súd pripomína, že zdôvodnenie odvolania je právom, nie povinnosťou obžalovaného.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie (v tomto smere obžalovaný, ani prokurátor pred vyhlásením dokazovania za skončené nemali návrhy na doplnenie dokazovania). Jednotlivé dôkazy boli vykonané v súlade so zákonom. Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd ďalej uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovanému skutku dôsledne postupoval podľa § 2 ods. 12 Tr. por. a vysvetlil, aké konanie obžalovaného má za preukázané, pričom sa nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Odvolací súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovaného a na ktoré súd prvého stupňa poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím narušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich na hlavnom pojednávaní vykonaných dôkazov (výpovede obžalovaného, svedkyne, listinné dôkazy), ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný F. A. spáchal žalovaný skutok prečinu zanedbania povinnej výživy na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovvej časti napadnutého

rozsudku. Z vykonaných dôkazov možno spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností prijať len jediný záver o tom, že obžalovaný F. A. spáchal žalovaný skutok v zmysle podanej obžaloby a vylúčiť prijatie iného záveru.

Obžalovaný F. A. na hlavnom pojednávaní uviedol, že spáchanie žalovanej trestnej činnosti nepopiera a spáchanie skutku ľutuje. Následne na hlavnom pojednávaní odmietol vypovedať a bola prečítaná jeho výpoveď z prípravného konania. Okrem vyhlásenia obžalovaného na hlavnom pojednávaní, že nepopiera spáchanie skutku, je obžalovaný zo spáchania trestnej činnosti usvedčovaný výpoveďou z prípravného konania, výpoveďou svedkyne Q. A., ako aj listinnými dôkazmi prečítanými na hlavnom pojednávaní, z ktorých má aj krajský súd bez akýchkoľvek vážnejších pochybností za preukázané nasledovné:

Obžalovaný F. A. je otcom maloletého syna H. A., nar. XX.X.XXXX, čo preukazuje aj rodný list maloletého. Maloletý nie je schopný samostatne sa živiť, štúdiom sa pripravuje na výkon povolania. Obžalovaný má nepochybne ako otec zákonnú vyživovaciu povinnosť voči maloletému synovi, ktorá aj bola naposledy určená rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 1P/19/2014 zo dňa 23.2.2015, právoplatným dňa 13.3.2015, ktorým bol obžalovaný zaviazaný prispievať na výživu svojho syna sumou 80,- Eur mesačne, počnúc od 1.2.2015 do budúca vždy do 25-teho dňa v mesiaci, vopred, do rúk matky maloletého Q. A.. Takáto výška výživného aj aktuálne zodpovedá potrebám maloletého, ako aj schopnostiam a možnostiam obžalovaného (obžalovaný sám uviedol, že jedenkrát požiadal o zníženie výživného, avšak súd jeho návrh zamietol). Obžalovaný si vyživovaciu povinnosť riadne neplnil od 20.12.2018 (v súvislosti so začiatkom neplnenia vyživovacej povinnosti obžalovaným krajský súd poukazuje na predchádzajúce odsúdenie obžalovaného za neplnenie vyživovacej povinnosti voči synovi maloletému H. A. rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/47/2018 zo dňa 20.12.2018, kedy bol rozsudok vyhlásený v prítomnosti obžalovaného a právoplatnosť nadobudol dňa 20.12.2018) a vyživovaciu povinnosť si obžalovaný neplnil až do vyhlásenia rozsudku súdom prvého stupňa v tejto trestnej veci v prítomnosti obžalovaného dňa 2.7.2020 (v súvislosti s ukončením obdobia neplnenia vyživovacej povinnosti obžalovaným krajský súd poznamenáva, že odvolanie bolo podané len obžalovaným, v jeho prospech, a teda nie je možné prípadné ďalšie predlžovanie obdobia neplnenia vyživovacej povinnosti obžalovaným, čo by bolo v neprospech obžalovaného). Za žalované obdobie obžalovaný zaplatil výživné iba raz v sume 150,- eur dňa 30.8.2019. Celkový dlh na výživnom za obdobie od 20.12.2018 do 2.7.2020 predstavuje sumu 1.370,- eur. V období neplnenia vyživovacej povinnosti obžalovaný nebol zamestnaný (nepracoval v riadnom pracovnom pomere, ani na dohodu o vykonaní práce), nevykonával živnosť, nebol vedený ako uchádzač o zamestnanie. V predmetnom období obžalovaný pracoval len občas brigádnicke, resp. občas chodil na tzv. fušky, pomáhať kamarátom, za deň zarobil 20,- eur až 30,- eur, jeho mesačný príjem bol pohyblivý, niekedy 150,- eur, niekedy nič, záviselo to od ročného obdobia, od množstva práce, pričom keď nemal peniaze, stravoval sa u rodičov. Obžalovaný nedisponuje žiadnym dokladom od lekára ohľadne nepriaznivého zdravotného stavu, ktorý by mu bránil pracovať, v minulosti, cca 6 rokov dozadu mal nehodu na aute, mal narazenú krčnú chrbticu, inak je obžalovaný zdravý, ako sám uviedol, nohy, ruky má zdravé.

Po tom, ako okresný súd dospel k správnym skutkovým zisteniam (ako sú krajským súdom zosumarizované vyššie), okresný súd následne správne protiprávne konanie obžalovaného právne kvalifikoval ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák., nakoľko obžalovaný najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený. Aj krajský súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania u obžalovaného konštatuje zavinené neplnenie vyživovacej povinnosti vo forme minimálne nepriameho úmyslu. Z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že obžalovaný v žalovanom období nepracoval v pracovnom pomere, na dohodu, ani na živnosť, nebol evidovaný na úrade práce (z ktorého evidencie bol v minulosti, ešte pred žalovaným obdobím vyradený pre nespoluprácu, lebo sa nebol hlásiť), bol dobrovoľne nezamestnaný, pracoval iba brigádnicke, pričom tu nebola zistená žiadna objektívne existujúca prekážka, ktorá by obžalovanému bránila pracovať v takom rozsahu, aby si mesačne zabezpečil nie až tak vysokú sumu 80,- eur, z ktorej by si mohol riadne plniť súdom určenú vyživovaciu povinnosť voči maloletému synovi. Osobitne je potrebné zdôrazniť, že obžalovaný je murár a nielen súdu, ale aj všeobecne je známe, že sa dlhodobo jedná o vyhľadávanú profesiu a v tejto oblasti je možnosť nájsť si stabilnú a tak platenú prácu, z ktorej by bolo možné plniť vyživovaciu povinnosť vo výške 80,- eur mesačne. Z výpovede obžalovaného tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že obžalovaný by v podstate aj mohol mať prácu, ale nepracuje nie preto, že by si nemohol nájsť prácu, ale nepracuje

preto, lebo nenašiel dobrú prácu, resp. prácu podľa jeho predstáv. Dokonca obžalovaný priznal, že mal možnosť zamestnať sa aj v Čechách, avšak to odmietol so zdôvodnením, že sa tam chodí na tri mesiace a on má ešte súdy. Takýto dôvod odmietnutia práce však nie je možné akceptovať, nakoľko súdne pojednávania sa nekonajú až tak často, zamestnávateľ je povinný pracovníka uvoľniť z práce pre potreby jeho účasti na súdnom pojednávaní a z hľadiska možnosti docestovať na súd je Česká republika susedným štátom Slovenskej republiky. Skutočnosť, že ak by obžalovaný mal skutočný záujem pracovať, tak by bol pracoval a zabezpečil si tak stabilný príjem na plnenie vyživovacej povinnosti, nasvedčuje aj to, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom v záverečnej reči uviedol, že má možnosť od piatku sa zamestnať (obžalovaný sa takto pred vyhlásením rozsudku zrejme snažil navodiť dojem, že on má skutočne záujem pracovať a zabezpečiť si financie na plnenie vyživovacej povinnosti, čo však počas celého žalovaného obdobia reálne nepreukázal a tiež sa zrejme snažil zmierniť očakávané trestnoprávne následky svojho protiprávneho konania v podobe zavineného neplnenia vyživovacej povinnosti). Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd uzatvára, že obžalovaný v žalovanom období nevyvinul dostatočné úsilie, vzhľadom na svoj vek a zdravotný stav, ako ani skutočnú snahu nájsť si vhodné zamestnanie, ktoré by mu umožňovalo riadne si plniť vyživovaciu povinnosť voči jeho maloletému synovi H. v nie až tak vysokej sume 80,- eur mesačne. Za situácie, keď obžalovaný má vyživovaciu povinnosť voči maloletému synovi a v jeho schopnostiach a možnostiach je zabezpečiť si príjem na plnenie vyživovacej povinnosti v nie až tak vysokej sume 80,- eur mesačne, u obžalovaného musí byť na prvom mieste skutočná snaha pracovať tak, aby si mesačne zabezpečil aj sumu 80,- eur na plnenie vyživovacej povinnosti (okrem nevyhnutných výdavkov na jeho osobu) a nie polemizovať nad tým, či práca, v ktorej sa má možnosť zamestnať, je podľa jeho predstáv, či mu úplne vyhovuje, či je úplne podľa jeho predstáv a či v nej dosiahne príjem podľa jeho predstáv. Obžalovaný si je plne vedomý svojej zákonnej vyživovacej povinnosti voči maloletému synovi H. A. a vzhľadom na predchádzajúce odsúdenie pre zavinené neplnenie vyživovacej povinnosti aj trestnoprávnej zodpovednosti za zavinené neplnenie tejto zákonnej vyživovacej povinnosti. Právna kvalifikácia skutku aj podľa odseku 3 písm. c) § - u 207 Tr. zák. je daná s poukazom na odsúdenie obžalovaného F. A. rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/47/2018 zo dňa 20.12.2020, právoplatným dňa 20.12.2018, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák., ktorý spáchal úmyselným neplnením vyživovacej povinnosti rovnako voči maloletému synovi H. a v tom čase aj voči synovi F., a to v období od 1.1.2015 do 20.12.2018, za spáchanie ktorého mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 30 (tridsať) mesiacov, ktorá obžalovanému v tejto inej trestnej veci plynula od 21.12.2018 do 21.6.2021. Z obsahu pripojeného spisového materiálu Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/47/2018, ako aj dopytom na Okresnom súde Námestovo bolo zistené, že doposiaľ nebolo rozhodnuté o osvedčení, resp. neosvedčení sa obžalovaného v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia a obžalovaný toto odsúdenie zahladené nemá.

Vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd aj v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne právne závery. Svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj náležite odôvodnil a dostatočne vysvetlil, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona pri určení trestu.

Pri určení druhu a výmery trestu obžalovanému F. A. súd prvého stupňa sa v súlade so zásadami ukladania trestu v odôvodnení rozsudku vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 1 a 4 Tr. zák., teda prihliadal na záujmy spoločnosti a obžalovaného, na skutočnosti týkajúce sa spôsobu spáchania trestného činu, jeho následku, zavinenia, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na pomery a možnosti nápravy obžalovaného. Okresný súd u obžalovaného správne zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., teda že obžalovaný sa priznal k spáchaniu trestného činu a jeho spáchanie úprimne oľutoval. U obžalovaného nebola zistená žiadna príťažujúca okolnosť podľa § 37 Tr. zák. U obžalovaného neprichádza do úvahy príťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák., teda že obžalovaný už bol odsúdený pre spáchanie trestného činu aj napriek predchádzajúcemu odsúdeniu pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. v konaní vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp.zn. 6T/47/2018, ktoré obžalovaný doposiaľ nemá zahladené, nakoľko vzhľadom na toto odsúdenie je už v tomto trestnom konaní daná právna kvalifikácia skutku aj podľa § 207 ods. 3 písm. c) Tr. zák., a teda uvedené by bolo porušením zásady „ne bis in idem“ (nie dvakrát o tom istom). Pri prevahe poľahčujúcich okolností vo vzťahu k príťažujúcim okolnostiam v pomere 1 : 0, zároveň okresný súd pri ukladaní trestu správne postupoval aj podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. Okresný súd správne obžalovanému trest ukladal ako nepodmienený, nakoľko obžalovaný sa tejto

úmyselnej trestnej činnosti dopustil v skúšobnej dobe predchádzajúceho podmieneného odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/47/2018 zo dňa 20.12.2018, právoplatným dňa 20.12.2018, ktorým bol uznaný vinným z rovnakej trestnej činnosti prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 30 mesiacov, ktorá mu plynula od 21.12.2018 do 21.6.2021. Je teda evidentné, že obžalovaný nevyužil šancu, ktorá mu bola daná predchádzajúcim trestom odňatia slobody s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu, nepreukázal, že už takýto trest na slobode bude dostatočným pre jeho prevýchovu a nápravu a obžalovaný od začiatku plynutia skúšobnej doby si ďalej zavinene (úmyselne) neplnil vyživovaciu povinnosť voči maloletému synovi H.. Na ďalšiu nápravu a prevýchovu obžalovaného je preto nevyhnutné pôsobiť prísnejším trestom, a to nepodmieneným trestom odňatia slobody. Uloženiu trestu odňatia slobody obžalovanému s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v tomto trestnom konaní bráni tiež ustanovenie § 49 ods. 2 Tr. zák. podľa ktorého, ak sa ukladá trest za úmyselný trestný čin, ktorý bol spáchaný v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia za inú trestnú činnosť, je priamo zo zákona vylúčené uloženie trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu. Nakoľko túto trestnú činnosť začal obžalovaný páchať už od začiatku plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia za jeho predchádzajúcu rovnakú trestnú činnosť, u obžalovaného správne okresný súd trest odňatia slobody neukladal na úplne dolnej hranici trestnej sadzby trestu odňatia slobody. Okresný súd zároveň za splnenia zákonných podmienok podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. obžalovaného správne na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Majúc na zreteli účel trestu, keď trest plní predovšetkým funkciu ochrany spoločnosti, individuálnej a generálnej prevencie, aj krajský súd pri zohľadnení všetkých zákonných hľadísk považuje takto obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia za zákonný a spravodlivý, ktorý je objektívnym vyjadrením spáchanej trestnej činnosti a naplní aj účel individuálnej a generálnej prevencie.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Senát rozhodol pomerov hlasov 3 za 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.